

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Θ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1931

ΑΡΙΘ. 4

ΟΙ ΛΑΪΚΟΙ ΕΝ ΤΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

*Οι λαϊκοί ἐν τῇ ἐκκλησιαστ. διακονίᾳ
καὶ ταῖς συνόδοις.*

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐν τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου συμμετοχὴν τῶν λαϊκῶν, μολοῦντι αἱ περὶ αὐτῆς μαρτυρίαι σπανίζουσιν, ἐν τούτοις φαίνεται παραταθὲν καὶ μετέπειτα τὸ ἐν τῇ ἐποχῇ τῶν ἀποστόλων κρατήσαν καθεστῶς. Τοῦτο συνάγεται πρῶτον μὲν ἐκ τοῦ ζητήματος τοῦ ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Ἀλεξανδρείας δημιουργηθέντος διὰ τὸ ἐν Παλαιστίνῃ κήρυγμα τοῦ λαϊκοῦ Ὁριγένους. Δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ Δημήτριος δὲν παραπονεῖται, ἐπειδὴ ἐπετρέπη εἰς τὸν Ὁριγένην τὸ κηρύττειν ἀπλῶς, διότι αὐτὸς ὁ Δημήτριος, δεκαοκταετῆ ὑπάρχοντα «τοῦ τῆς κατηχέσεως προέστησε διδασκαλείου», ἐξ οὗ καὶ ἐδιώκετο ὁ Ὁριγένης ὑπὸ τῶν ἀπίστων «τῆς πληθῆος ἔνεκεν τῶν δι' αὐτοῦ τῇ θεῖᾳ προσιόντων διδασκαλίᾳ»¹. Ὁ Δημήτριος χαρακτηρίζει ὡς πρῶτάκουστον τὸ «παρόντων ἐπισκόπων λαϊκοὺς ὀμιλεῖν». Ἀλλὰ καὶ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον ἀνατρέπουσιν οἱ ἐπίσκοποι Ἱεροσολύμων καὶ Καισαρείας διὰ τῆς βεβαιώσεως, ὅτι «ὅπου εὐρίσκονται οἱ ἐπιτήδειοι πρὸς τὸ ὠφελεῖν τοὺς ἀδελφοὺς καὶ παρακαλοῦνται τῷ λαῷ προσομιλεῖν ὑπὸ τῶν ἁγίων ἐπισκόπων» ὡσπερ ἐν Λαράνδοις Εὐέλπις ὑπὸ Νέωνος καὶ ἐν Ἰκονίῳ Παυλῖνος ὑπὸ Κέλσου καὶ ἐν Συννάδοις Θεόδωρος ὑπὸ Ἀττικοῦ τῶν μακαρίων ἀδελφῶν «εἰκὸς δὲ καὶ ἐν ἄλλοις τόποις τοῦτο γίνεσθαι»². Ἐπειτα δὲ ἡ συμμετοχὴ τῶν λαϊκῶν ἐν τῇ διακονίᾳ τοῦ κηρύγματος μαρτυρεῖται καὶ ἐκ τοῦ 98 κανόνος τῆς Δ' ἐν Καρθαγένῃ συνόδου (τῷ 398), κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ λαϊκός, παρόντων τῶν κληρικῶν, μόνον εἰάν ὑπὸ τούτων προκληθῇ, δύναται νὰ διδάσκη³, καθὼς καὶ ἐκ μαρτυρίας τινὸς τῶν Ἀποστολικῶν διαταγῶν⁴. Εἰς ταῦτα δύναται νὰ προστεθῇ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Φρουμέντιος ὡς λαϊκὸς ἐθμελίωσε

τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀβυσσινίων¹, γυνὴ δὲ τις αἰχμάλωτος εἴλκυσε τοὺς ἐν Γεωργίᾳ Ἰβήρας εἰς τὸν Χριστιανισμόν². Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἡ ἐν Γρούλλῳ σύνοδος διὰ τοῦ 64 κανόνος αὐτῆς ἀπηγόρευσεν εἰς πάντα λαϊκὸν τὸ «δημοσίᾳ λόγον κινεῖν ἢ διδάσκειν, ἀξίωμα ἑαυτῷ διδασκαλικὸν ἐντεῦθεν περιποιούμενον», ἀλλ' ἡ διάταξις αὕτη μὴ ἀναφερομένη ἀποκλιστικῶς εἰς τὸ ἐπ' ἐκκλησίας κήρυγμα, ἀλλὰ γενικῶς εἰς τὸ δημοσίᾳ διδάσκειν, ἐπεβλήθη κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὡς μέτρον προσωρινὸν ὑπὸ τῆς ἀναστατώσεως τῶν μονοφυσιτικῶν ἐρίδων.

Ἄλλως τε καὶ ἐξ ἐπόψεως δογματικῆς δὲν δύναται νὰ σταθῇ ἐν τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου ὅξεϊα διάκρισις μεταξὺ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἀφοῦ διὰ τὸ μυστήριον τοῦ χρίσματος καὶ περὶ ἀπλῶν λαϊκῶν ἐξ ἴσου θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῇ: «Ὑμεῖς τὸ χρίσμα ὃ ἐλάβετε ἀπ' αὐτοῦ ἐν ὑμῖν μένει, καὶ οὐ χρεῖαν ἔχετε, ἵνα τις διδάσκη ὑμᾶς, ἀλλ' ὡς τὸ αὐτὸ χρίσμα διδάσκει ὑμᾶς» (Α' Ἰωαν. Β, 27).

Τέλος, ὡς πρὸς τὴν συμμετοχὴν τοῦ λαοῦ ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν, παραλείποντες τὴν πληθὺν τῶν ἄλλων μαρτυριῶν περιοριζόμεθα νὰ παραπέμψωμεν εἰς μόνον τὸν 18ον τῆς ἐν Ἀγκίρα, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐμφαίνεται σαφῶς ἡ ἰσχύς τῆς ψήφου τοῦ λαοῦ ἐν τῇ ἐκλογῇ ταύτῃ. Κατὰ τὸν κανόνα τοῦτον οἱ ἐπίσκοποι οἱ κανονικῶς μὲν ὑπὸ ἐπισκόπων χειρονοηθέντες, ἀλλὰ μὴ γινόμενοι δεκτοὶ ὑπὸ τῶν παροικιῶν αὐτῶν, δηλαδὴ χειρονοηθέντες ἄνευ τῆς ψήφου καὶ τῶν δι' οὗς προωρίζοντο λαῶν, οὗτοι «εἰάν μέντοι βούλονται εἰς τὸ προεβυτέριον καθέζεσθαι, ἔνθα ἦσαν πρότερον προεβύτεροι, μὴ ἀποβάλλεσθαι αὐτοὺς τῆς τιμῆς· εἰάν δὲ διαστασιάζωσι πρὸς τοὺς καθεστῶτας ἐκεῖ ἐπίσκοπους, ἀφαιρεῖσθαι αὐτοὺς καὶ τὴν τιμὴν τοῦ προεβυτέρου». Ὁ ἐστὶν οἱ μὴ διὰ κοινῆς ψήφου κλήρου καὶ λαοῦ χειρονονούμενοι ἐπίσκοποι, εἰάν δὲν ἀνεγνωρίζοντο ὑπὸ τῶν παροικιῶν τῶν, ἐπανήγοντο εἰς τὴν τάξιν τοῦ προεβυτέρου³.

1. Εὐσεβίου Ἐκκλ. Ἱστορ. ΣΤ, 3.

2. Εὐσεβίου Ἐκκλ. Ἱστ. ΣΤ, 19.

3. Mansi Tom. 3, 959.

4. «Ὁ διδάσκων, εἰ καὶ λαϊκὸς ἦ, ἔμπειρος δὲ τοῦ λόγου καὶ τὸν τρόπον σεμνός, διδασκέτω· ἔσσονται γὰρ πάντες διδασκτοὶ Θεοῦ» Ἀποστολ. Διαταγ. Η, 32 Migne 1, 1133.

1. Σωκράτους Ἐκκλ. Ἱστορ. Α, 19.

2. Αὐτόθ. Α, 20.

3. Ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς προέκυψαν καὶ οἱ κανόνες 16

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διαπιστοῦται πολλαχῶς, ὅτι οἱ λαϊκοὶ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ οὐδαμῶς ἐπιτρέπεται νὰ παραμερίζωνται εἰς σιαιεῖον παθητικόν. Ἡ συμμετοχὴ αὐτῶν καὶ ἐν τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου καὶ εἰς τὰς ἐκλογὰς τῶν ἐπισκόπων καὶ τοῦ κλήρου, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐταῖς ἔτι ταῖς συνόδοις οὐχὶ ὡς μελᾶν ἰσοψήφων πρὸς τοὺς ἐπισκόπους, ἀλλ' ὡς μελῶν τῆς ἐκκλησίας ἐνδιαφερομένων ὑπὲρ αὐτῆς καὶ διαδηλοῦντων τοὺς πόθους αὐτῶν, δὲν ἀποτελεῖ πολυτελεῖα ἢ λεπτομέρειαν, τῆς ὁποίας ἡ ἀναγνώρισις δύναται νὰ ἐπαφθεῖ εἰς τὴν καλὴν θέλησιν ἢ τὰς δημοκρατικωτέρας διαθέσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχόντων. Ἀποτελεῖ παράγοντα οὐσιώδη καὶ κριτήριον ἀσφαλὲς περὶ τῆς ὑπάρξεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀληθινῆς ζωῆς, οὐχὶ δὲ μόνον τύπων νεκρῶν καὶ ὀλεθρίας ἀδιαφορίας, παραχωροῦσης ἐλεύθερον τὸ πεῖλον εἰς τὸν ἰδιοτελεῖ ἐγωϊσμὸν καὶ τὴν δεσποτικὴν αὐθαιρεσίαν, ὡς συνέβη τοῦτο ἰδίᾳ ἐν τῇ Παπικῇ Ἐκκλησίᾳ.

B'.

Τὸ χάρισμα τῆς ἰερωσύνης.

Ἐτέρᾳ θέσει ὑποστηριζομένη ὑπὸ τοῦ κ. Zankow εἶνε, ὅτι «οὔτε τὸ ἱεραρχικὸν ἀξίωμα, οὔτε ἡ σημασία τῆς ἱεραρχικῆς τάξεως δύναται νὰ ἀναγνωρισθῶσιν ὡς ἐξέγγυα τῆς ἀληθείας. Ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας εἶνε αὐστηρῶς κεχωρισμένη ἀπὸ τὰ καθαρῶς ἱεραρχικὰ καθήκοντα, δηλαδὴ τὴν τέλει τοῦ μυστηρίου καὶ τὴν τήρησιν τῆς ἐκκλησιᾶς πειθαρχίας».

Ἡ γενικότης, μεθ' ἧς ὁ κ. Zankow ἐκφέρει τὰς ἐν τῇ θέσει ταύτῃ διατυπωμένας ἰδέας αὐτοῦ, δὲν ἐπιτρέπει ν' ἀποδεχθῶμεν αὐτὰς ὅλως ἀνεπιφυλάκτως. Ἐὰν ἐν τούτοις δι' αὐτῆς προτίθεται νὰ τονίσῃ πρῶτον μὲν, ὅτι μόνῃ ἡ χειροτονία δὲν ἀσφαλίζει τὸν λαμβάνοντα αὐτὴν ἀπὸ πάσης ἐν τῷ μέλλοντι πλάνης, δεύτερον δέ, ὅτι ἐν τῷ χάρισματι τῆς ἰερωσύνης τὸ μόνον ἐνέχον μόνιμον καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀνεξάλειπτον χαρακτῆρα εἶνε ἡ ἰκανότης τοῦ τελῶν τὰ μυστήρια καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ διοικεῖν, ἀποδεχόμεθα τὴν θέσιν ταύτην.

Ἀληθῶς, ὅτι δὲν ἐξαρκεῖ μόνῃ ἡ χειροτονία, ὅπως ἀσφαλισθῇ ὁ λαμβάνων ταύτην πάσης ἀπὸ τῆς ἀλη-

τῆς Α'. Οἰκουμ. καὶ 13 καὶ 22 τῆς Ἀντιοχείας οἱ κηρῦτοντες ἀκέρως τὰς ὑπεροχὰς τῆς χειροτονίας. Εὐνόητον, ὅτι οἱ εἰσπηδῶντες εἰς ξένας ἐπισκοπὰς ἐπίσκοποι ἢ ἐξ ἄλλοτριου ποιμνίου ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου χειροτονοῦντες, ὡς καὶ ὁ Βαλαμῶν ὑπαινίττεται (Πάλλη καὶ Ποτλῆ Σ. Ι. Κανόνων 2, 149), ἐχειροτόνουν ἀπολελυμένως καὶ οὐχὶ εἰς ὁρισμένην ἐνορίαν ἢ μοναστήρια, ὥστε νὰ ἔχωσι καὶ τὴν τῶν δι' οὓς προωρίζοντο οἱ χειροτονοῦμενοι ψῆφον καὶ συμμαρτυρίαν.

θείας παραπλανήσεως, δὲν εἶνε ἀνάγκη οὐδὲ νὰ εἴπω τις. Κατ' ἀτυχῆ συγκυρίαν πᾶσαι σχεδὸν αἱ οἰκουμέναι καὶ σύνοδοι συνήλθον πρὸς κατάκρισιν εἴτε προσβυτέρων (Ἄρσιον, Εὐτυχοῦς), εἴτε ἐπισκόπων καὶ δὴ πατριαρχῶν (Νεστορίου, Διοσκούρου, Σεργίου Ὁνωρίου...), οἵτινες δὲν συνεκρατήθησαν ἐν τῇ ὀρθοτομίᾳ τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἐλαβον ἐν τῇ χειροτονίᾳ αὐτῶν χάρισμα. Τὰ γεγονότα ταῦτα, πολυπληθέστατα ἐν τῷ βίῳ τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἀποδεικνύουσι μὲν, ὅτι οὐδὲν χάρισμα τοῦ ὀρθοτομεῖν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας παρέχεται διὰ τῆς χειροτονίας, προσεπιμαρτυροῦσιν ὅμως λαμπρότατα, ὅτι τὸ χάρισμα τοῦτο χρῆζει παρ' ἑκάστου τῶν χειροτονοῦμένων ἀναξωπυρῆσεως, εἶνε δὲ ἐπιμενον νὰ ἀμελήσῃ τις καὶ νὰ ἀποξενωθῇ τούτου. ἀπόστολος Παῦλος ἀναμνησκων τὸν Τιμόθεον «ἀναξωπυρεῖν τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ὃ ἐστίν ἐν σοὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν» (Β', Τιμοθ. α, 6) καὶ προτρέπων αὐτὸν ἵνα προσέχη τῇ ἀναγνώσει καὶ τῇ ἀμελῇ τοῦ ἐν αὐτῷ «χαρίσματος, ὃ ἐδόθη αὐτῷ διὰ προφητείας μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ προσβυτέρου» (Α', Τιμοθ. δ, 13—14), παρουσιάζει ἐν προκειμένῳ σαφέστατα καθορίζων τὸ πρᾶγμα (μάλιστα ἐὰν ἐκλάβωμεν τὸ «διὰ προφητείας» ὡς ἀναφερόμενον εἰς τὸ «χαρίσματος» καὶ ἐρμηνεύσωμεν, κατὰ Ἀμβρόσιον καὶ Χρυσόστομον, χάρισμα προφητικῆς καὶ διδασκαλικῆς).

Ἐξ ἐναντίας τὸ χάρισμα τοῦ τελῶν τὰ μυστήρια ἀναστειλλόμενον καὶ ἐπισχόμενον μόνον διὰ τῆς ἐπιθέσεως, παρουσιάζει μόνιμον, ἂν μὴ καὶ ἀνεπιπτον χαρακτῆρα. Οὕτως ἵνα διὰ παραδείγματι λαλήσωμεν, ὁ Ἄρσιος καὶ ὁ Νεστόριος εἶχον μὲν πᾶσι τοῦ χαρίσματος τοῦ ὀρθοτομεῖν τὸν λόγον ἀληθείας πολὺ πρὶν ἢ κατακριθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀναμαρτυρησῶν αὐτοὺς συνόδων, τοῦ χαρίσματος ὅμως τελῶν τὰ μυστήρια καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ διοικεῖν ἐκκλησίαν δὲν ἀπεξενώθησαν παρὰ μόνον διὰ καθαιρέσεως. Παν μυστήριον τελεσθὲν ὑπ' αὐτῶν κατ' αὐτὴν τὴν προτεραιὰν τῆς καθαιρέσεως τῶν ἐγκυρον καὶ χάριτος μεταδοτικὸν ἐξ ἕσου ὅσον καὶ ἐτελεσουργεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἢ τοῦ Κωνσταντίνου, μολοντοὶ τοῦ χαρίσματος τοῦ ὀρθοτομεῖν ἀλήθειαν εἶχον ἐκπέσει πρὸ πολλοῦ, καὶ δὴ ἀνεκδοτῶτως.

Ἄλλ' ὅσον εἶνε ἀληθές, ὅτι τὸ χάρισμα τοῦ ὀρθοτομεῖν τὴν ἀλήθειαν δύναται παραμελούμενον ἀποβεσθῆ, ἄλλο τόσον εἶνε βέβαιον, ὅτι οἱ ἐν χειροτονηθέντων ἀναξωπυροῦντες καὶ καλλιεργῶντες αὐτὸ καθοδηγοῦνται ὑπὸ τοῦ Πνεύματος ἁγίου.

πλανή διδασκαλίαν και διατύπωσιν τῆς ἀλήθειας. Ἐπειτα δὲ ἐντεῦθεν, ὅτι οἱ ἐπίσκοποι δὲν λαμβάνουσιν ἀπλῶς τὴν τιμὴν καὶ τὸ δικαίωμα νὰ καθιερῶσι γνωστὰς τὰς δογματικὰς τῆς ἐκκλησίας ἀποφάσεις, ὡς ὑποστηρίζει ὁ κ. Zankow, ἀλλὰ θεσθὲν ἠθοδηγούμενοι διακριβοῦσι τὴν ἀλήθειαν και διατυπώουσιν ἀπλανῶς αὐτήν. Δὲν εἶναι ἀπλοὶ ἐντολοδόχοι καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν πιστῶν, ἀλλ' ἀποφαίνονται ἐκ τοῦ θεοῦ καὶ divino jure. Διὸτι ἄλλως τὸ χάρισμα παύει εὐλόγως νὰ εἶναι χάρισμα, ὅταν οὐχὶ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἐντολῆς τῶν πιστῶν ἀντιλῶσιν οἱ ποιμένες τὸ δικαίωμα τοῦ ἐξαγγέλλειν τὴν ἀλήθειαν, ἡ δὲ ἐπιστήμη ἀπόλλυσιν ὁλοτελῶς τὸν μυστηριακὸν αὐτῆς χαρακτήρα.

(*Ἐπειτα συνέχεια)

Π. Ν. ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΘΝΩΝ

Συνῆλθεν ὡς γνωστὸν ἤδη ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Π. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γενναδίου τῆ 3—7 παρ. Νοεμβρίου τὸ Συνέδριον τῆς Νεολαίας τῶν ὀρθοδόξων Ἐθνῶν, συγκληθὲν ὑπὸ τῆς εἰδικῆς διὰ τὴν Νεότητα ἐπιτροπῆς τῆς παν-οικουμανικῆς ὀργανώσεως «Ζωῆς καὶ Ἔργασίας». Τοῦ Συνεδρίου μετέσχον ἐκ τῆς ἐν τῇ διασπορᾷ Ρωσικῆς Ἐκκλησίας οἱ καθηγηταὶ κ. κ. Ζανγκόβσκη, Ζάνκο, Πιάνωφ, καὶ Λογκόφσκη, καὶ αἱ δεσποινίδες Σιδλόφσκη καὶ Τσεβερίκωφ· ἐκ τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Σόφιας κ. κ. Κατάρωφ καὶ Πάσσεφ, ὡς καὶ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Σόφίᾳ Χριστ. Ἀδελφότητος Νέων καὶ Χριστ. Ἐνώσεως Νεανίδων· ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὁ Παν. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γεννάδιος, ἀπίσημος ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀπαμείας, οἱ Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. κ. Ἀιμίλιας Ἀλιβιζάτος καὶ Παν. Μπρατσιώτης, ὁ αἰδεσ. κ. Ἀγγελος Νηγιώτης ὡς ἐκπρόσωπος τῶν Ὀρθοδ. Χριστιαν. Ἐνώσεων νέων καὶ κορασίων, ὁ Καθηγητὴς τοῦ Λυκαίου Θεσσαλονίκης κ. Δημ. Μωρογιάννης, ἡ Πρόεδρος τῆς Χριστ. Ἐνώσεως Νεανίδων Θεσσαλονίκης κυρία Μαυρογορδάτου, καὶ ὁ ὑποφαινομένος ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Χριστιαν. Ἀδελφότητος τῶν Νέων. Οἱ ὁμοῦνοι καὶ οἱ σέρβου ἀντιπρόσωποι ἕνεκα ἀπορόπτου καλύματος ἐπισυμβάντος τὴν τελευταίαν σιγὴν δὲν προσῆλθον, δι' ὃ καὶ ἐξέ-φρασαν τὴν βιθυτάτην των θλίψιν. Τὸ Συνέδριον ἐκατέστη ἐκ μέρους μὲν τῆς διεθνούς Ὄργανώσεως «Ζωῆς καὶ Ἔργασίας» ὁ Γραμματεὺς τῆς οἰκείας ἐπιτροπῆς δρ Τ' Hooft, ἐκ μέρους δὲ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σουηδίας ὁ αἰδεσ. κ. Κούλμπεργ υφηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Οὐψάλης καὶ ἐκ μέρους τῆς Παγκοσμίου Φοιτητικῆς Χριστιαν. Ὀμοσπονείας ὁ Γεν. Γραμματεὺς αὐτῆς κ. Ἀνριώ. Σκοπὸν τὸ Συν-

εδριον κύριον εἶχε τὴν ἐξέτασιν τῶν προβλημάτων τῆς ἐν ταῖς ὀρθοδόξοις χώραις θρησκευτικῆς ἀγωγῆς τῆς νεολαίας, χάριν δὲ τοῦ σκοποῦ τούτου ἦλθον εἰς μέσον καὶ τὰ ζητήματα περὶ τῆς μορφωτικῆς δυνάμεως τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, περὶ τῆς σημερινῆς οἰκογενείας, περὶ τῆς ἐν γένει ἐκπαιδευτικῆς καὶ μορφωτικῆς τῆς νεότητος κινήσεως.

Ὡς πολὺ ὀρθῶς ἐτιμῆθη καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ εἰς τὸ τέλος τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου, δὲν ἦτο δυνατόν πάντα τὰ ζητήματα ταῦτα νὰ μελετηθῶσι κατὰ βάθος καὶ ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ ἐκτάσει. Ἀπλῶς ἐπρόκειτο —καὶ ἐπετεύχθη τοῦτο θαυμασίως— νὰ τεθῶσιν ἐπὶ τάπητος καὶ νὰ ἀχθῶσιν ὑπ' ὄψει τῶν τε ἐπισήμων ἐκκλησιαστικῶν κύκλων ἧτον καὶ τῶν καθ' οἰονδήποτε τρόπων ἀσχολουμένων εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς σημερινῆς γενεᾶς τῆς ὀρθοδόξου νεολαίας τὰ σπουδαιότερα μερικώτερα προβλήματα, ἅτινα ἠδύναντο νὰ προσέλθωσιν ἐκ τῆς εἰλικονοῦς ἀπὸ κοινοῦ ἀνταλλαγῆς τῆς ἐκασταχοῦ κτηθείσης σχετικῆς πείρας καὶ ἐκ τῆς εἰλικονοῦς ἐπίσης ἀναζητήσεως τῶν γενικῶν ἀρχῶν ἐφ' ὧν θὰ ἔπρεπε νὰ στηριχθῆ εἰς τὸ μέλλον ἡ μορφωτικὴ αὐτῶν κατεύθυνσις καὶ δράσις.

Μετασχόντες προσωπικῶς τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου τούτου ἀποκομίσσαμεν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι πράγματι ἦχι μόνον ἐπέτυχε τοῦτο τοῦ σκοποῦ του, ἀλλὰ καὶ ἐτόνωσεν ἐτι μᾶλλον τὴν συναίσθησιν τῆς ἀνάγκης τῆς μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων συνεργασίας εἰς ἀντιμετώπισιν ζητήματος ζωτικότητος τοιαύτης, οἷον τὸ τῆς μορφώσεως τῶν συνειδηθέντων νεαρῶν μελῶν τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Ὑπῆρξε τόσον καρποφόρος καὶ ἀποτελεσματικὴ ἡ μεταξὺ τῶν μακρὰν μὲν ἀλλήλων οἰκούντων, ἀλλ' ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι ἐργαζομένων ἀδελφῶν, καὶ τόσον ζωηρὰ ἡ μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Συνεδρίου ἐπικρατήσασα συναίσθησις τῆς εὐθύνης των ἀπέναντι τοῦ εἰς τὰς χεῖρας των ἐμπειστημένου ἔργου τοῦ Θεοῦ, ὥστε ὅχι μόνον κοινὴ ὑπῆρξεν ἡ εὐχὴ τῆς συγχροήσεως ἐπαναλήψεως τῆς τοιαύτης ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ ἐπίμονος ἐσημειώθη προσπάθεια διὰ τὴν ἐξέυρσιν τοῦ καταλήλου μέσου ὅπερ θὰ ἠῦναιτο, πρὸς καιρὸν ἔστω, ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν τῶν συγχρῶν συναθροίσεως.

Τὰ πορίσματα τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου συνεκεντρώθησαν ἤδη καὶ ἐκυκλοφόρησαν μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἐπρόκειτο δὲ κατόπιν νὰ ὑποβληθῶσιν ἐπισήμως ὑπὸ τῆς ὀργανωτικῆς ἐπιτροπῆς εἰς τὰς κατὰ τύπους ἀρμοδίας ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐπὶ τῶν πορισμάτων τούτων, ἅτινα παραθέτομεν ἐφεξῆς ἐν μεταφράσει, δύναται νὰ στηριχθῆ ἔργασία δλόκληρος συστηματικοῦ χαρακτῆρος τῆς ὀρθοδόξου νεολαίας. Περὶ τῆς προσαρμογῆς δὲ τῆς ἐργασίας ταύτης εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς θ' ἀσχοληθῶσιν, ἐλπίζομεν, οἱ παρ' ἡμῖν εἰδικοί καὶ πάντες οἱ συναίσθανόμενοι τὴν εὐθύνην των διὰ τὴν ὑγιὰ καλλιέργειαν τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἠθικοῦ χαρακτῆρος τῆς νεότητος τῶν Ἑλλήνων γενεᾶς.

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

α.

Τὸ Συνέδριον «Ἡ Νεολαία τῶν Ὀρθοδόξων

'Εθνῶν» διαπιστοῖ ὅτι αἱ σύγχρονοι συνθήκαι ἀπαιτοῦσι παρὰ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μεγίστης προσπαθείας διὰ τὴν ἐκπόσιν τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς τῆς νεολαίας.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶναι ἀπαραίτητος γενικὴ κινητοποίησις πασῶν τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῆς Ἐκκλησίας.

Πᾶσα ὀργάνωσις τῆς νεολαίας ἐργαζομένη ἐν πνεύματι θρησκευτικῶ ὀφείλει νὰ ἔχη συνείδησιν τῆς εὐθύνης τῆς ἀπέναντι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὸ Συνέδριον μετὰ μεγάλης ἱκανοποιήσεως ἔλαβεν ὡς τὸν ἐργὸν θρησκευτικῆς ἀγωγῆς ὅπερ διεξάγεται ὑπ' εὐθύνην ἐρημεριῶν τινῶν. Ἐλπίζει ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο θὰ γενικευθῆ εὐρύτερον ἐν τῇ ἐνορακῇ δράσει. Τὸ Συνέδριον ἀναγνωρίζει ἐπίσης τὴν μεγάλην ἀξίαν τῶν ἔργων, ὅπερ διεξάγεται ὑπὸ λαϊκῶν τινῶν ὀργανώσεων ἐργαζομένων ἐν ὀρθοδόξῳ πνεύματι καὶ ἐλπίζει ὅτι θὰ τύχουν αὐταὶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον τῆς εὐνοίας καὶ τῆς ἀρωγῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου τούτου εἶναι ἀπαραίτητον, ὅπως ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία καὶ ἀγωγή προσαρμοσθῶσι πρὸς τὰς μεθόδους τῆς συγχρόνου παιδαγωγικῆς Ἐπιστήμης. Ἐξ ἄλλου πᾶν παιδαγωγικὸν σύστημα, διὰ νὰ εἶναι χρήσιμον εἰς τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν τῆς νεολαίας, δεόν νὰ ἀντλή ἕκ τῶν ἀπειρῶν θησαυρῶν τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες συχνάκις παραγνωρίζονται ὑπὸ τῆς συγχρόνου διανοήσεως. Καίτοι ποικίλλουσιν αἱ μέθοδοι τῆς θρησκευτικῆς παιδαγωγικῆς παρὰ ταῖς διαφορὰς ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις, ὀδηγοῦσιν ὁμοῦ εἰς τὸν αὐτὸν σκοπόν. Δὲ τοῦτο ἐπιβάλλεται διαρκὴς ἐν τούτῳ καὶ ἀδιάκοπος συνεργασία (συνέδρια, ἀνταλλαγὴ σχετικῆς φιλολογίας, ἐπισκέψεις κλπ.).

β'.

Φρονοῦμεν ὅτι τὸ σχολεῖον ἔχει ἀποστολὴν νὰ δώσῃ εἰς τοὺς μαθητὰς του ὀλοκληρωμένην καὶ ὀργανικὴν περὶ τοῦ κόσμου ἐκδοχὴν (κοσμοθεωρίαν). Ἡ ἐπιστημονικὴ ἐν τῷ σχολείῳ διδασκαλία θὰ εἶναι ἀνεπαρκὴς ἐὰν τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα ἐν ἔχῃ διὰ τὴν ὀδὴν τὴν εἰς τὰ προγράμματα του, ὅσον καὶ εἰς τὴν προσωπικότητα τῶν διδασκόντων ἐν αὐτῷ. Τὸ σχολεῖον συντελεῖ εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἀγωγὴν τοῦ παιδὸς καὶ τοῦ ἐφήβου.

Τὸ νεώτερον λαϊκὸν σχολεῖον ἐν μέρει μόνον ἀναπορεύεται εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ παιδιοῦ, ἀτελῶς μόνον ἐρημενεῖ τὴν μόρφωσιν. Ἡ νεωτέρα λαϊκὴ ἐκπαίδευσις σήμερον δὲν ἀνοίγει τὸν δρόμον τῆς ζωῆς εἰς τὸν παῖδα· τὰ ὀδηγεῖ εἰς τὸ σταυροδρόμιον τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τῆς φυσιοκρατίας ἀφ' ἐνὸς καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ ἀφ' ἑτέρου. Τοῦ περιγράψαι τὸν χριστιανισμὸν ὡς τι ἀφηρημένον καὶ ἀπραγματοποίητον καὶ συνεπῶς ἀνεφάρμοστον εἰς τὴν σημερινὴν ζωὴν.

Συνιστῶμεν πρόπιστα πάντων ὅπως ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία παρέχεται κατὰ τὸ δυνατόν εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν λαϊκῶν σχολείων ἐκεῖ ὅπου σήμερον αὕτη δὲν παρέχεται. Ἀναγνωρίζομεν ὁμοῦ ἐξ ἄλλου ὅτι καὶ ἐκεῖ ἐνθα ἡ διδασκαλία αὕτη παρέχεται, αἱ μέθοδοι

καὶ τὰ ἀποκτελέσματα τῆς εἶναι διάφορα τῶν ἀναμενόμενων. Πρέπει πρόπιστα πάντων οἱ διδάσκαλοι τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων νὰ εἶναι θρησκευτικαὶ προσωπικότητες ἱκαναὶ νὰ διεγείρουν εἰλικρινῆ καὶ βίβην ἐνθουσιασμόν. Πρέπει—ἱερεῖς καὶ λαϊκοί— νὰ κατανοήσουν τὴν σύγχρονον νεολαίαν, τὴν ψυχολογίαν τῆς, τὰς ἀνάγκας τῆς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐκλύσῃ τὴν ψυχὴν τῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Διὰ τοῦτο εἰς τὰ προγράμματα τῆς προπαρασκευῆς τῶν προοριζομένων διὰ τὴν θρησκευτικὴν διδασκαλίαν κληρικῶν πρέπει νὰ περιληφθῆ ἕξ πάντως ἡ ψυχολογία καὶ ἡ παιδαγωγικὴ.

Ἐπείγει ἡ μόρφωσις συστήματος παιδαγωγικοῦ δυναμένου πλήρως ν' ἀναποκοιθῆ εἰς τὰς ὀρθοδόξους ἀνάγκας καὶ βασιζομένου ἐπὶ μελέτης ἐπιστημονικῆς τοῦ παιδός, τῆς θρησκευτικῆς του ψυχολογίας, τῶν δυναρῶντων του Θεοῦ ἔργων νὰ συστηθοῦν ἕδρα ὀρθοδόξου παιδαγωγικῆς καὶ ἰνστιτοῦτα θρησκευτικῆς παιδαγωγικῆς.

Τὸ σχολεῖον θὰ δύναται νὰ χωρίζεται ἀπὸ τὰς λοιπὰς φάσεις τῆς ζωῆς τοῦ ἐφήβου. Πρέπει νὰ εὐρῆ ὁ ἐφηβος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πνευματικὴν μητέρα ἐνδιαφερομένην διὰ τῆς ἀνάγκας του καὶ ἀνταποκριομένην εἰς αὐτάς. Συνιστᾶται ὅπως αἱ ὀργανώσεις καὶ τὰ ἱδρύματα τῆς ὀρθοδόξου νεολαίας εὐλοσκωνται εἰς σχέσιν στενὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ ἱερεῖς πρέπει νὰ μετέσχουν ἐνεργῶς τῶν κατασκευάσεων, ἐκδρομῶν, συναθροίσεων, ἡσυχῶν καὶ λοιπῶν δράσεων τῆς νεολαίας.

γ'.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐν τῷ σχολείῳ θρησκευτικῆς ἀγωγῆς πρέπει νὰ χρησιμοποιηθοῦν πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῆς παιδικῆς ψυχῆς. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ χρησιμοποιηθοῦν πάντα τὰ κοινωνικὰ συναισθήματα ὅσα ἀναπτύσσονται ἐν τῷ σχολείῳ. Οἱ παντὸς εἶδους κύκλοι καὶ αἱ ὀργανώσεις τῶν μαθητῶν δύναται νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν σκοπὸν τοῦτον. Συνιστῶμεν τὴν ὀργάνωσιν θρησκευτικῶν κύκλων μετὰ τῶν μαθητῶν. Τὸ ἔθνηκὸν φρόνημα πρέπει νὰ ἐκχυθῆ θρησκευτικῶς, ἀλλὰ ν' ἀποωυχθῆ ἡ ἀνάπτυξις οἰουδήποτε σφριβιμοῦ. Ἡ τέχνη ὑπ' ὅλας τὰς μορῆς δύναται νὰ πλουτίσῃ τὸ πρόγραμμα τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς. Τὰ σπῶρ, ὡς μέθοδος φυσικῆς ἀγωγῆς, ἔχουν μεγάλην ἀξίαν, πρὸ πάντων ἐὰν φέρουν τὸν ἐφηβὸν ἐγγύτερα πρὸς τὴν φύσιν.

Αἱ διασκευάσεις καὶ ψυχαγωγικαὶ ἐν γένει ἀσχολίαι τῆς ἐποχῆς μας ἔχουν καὶ τὴν θετικὴν των ἄλλα καὶ τὴν ἀρνητικὴν των ὀψιν, αἱ κίνδυνοι δ' αὐτῶν δὲν δύναται νὰ ἐξουδετερωθοῦν εἰ μὴ διὰ τοῦ ἐξαγνισμοῦ τῆς νεολαίας. Ἡ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀγνοία τῆς, ἡ καθαρότης τῆς φαντασίας, ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς καθὼς καὶ τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ δύναται νὰ βοηθήσῃ τὴν νεολαίαν εἰς τὸ ν' ἀποφύγῃ τοὺς κινδύνους τῶν νοσηρῶν διασκευάσεων. Ἡ Ἐκκλησία δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίσῃ τὴν ἐπίδρασιν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ Κινηματογράφου ἐξ ἀπόψεως παιδαγωγικῆς. Πρέπει νὰ ἀπασχοληθῆ μετὰ τὴν βελτίωσιν του ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς.

δ'.

Παρατηρούντες ὅτι ἐν τῇ οἰκογενεῖα θὰ ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὴν πρώτην θρησκευτικὴν του μόρφωσιν ὁ παῖς, ὅτι συχνότατα ἡ ἐν τούτῳ ἐνέργεια τῆς οἰκογενείας εἶναι ἀνεπαρκής, ὅτι ἡ ἀνεπάρκεια αὕτη ὀφείλεται εἰς τὴν συνήθως μικρὰν ἀνάπτυξιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τῶν γονέων καὶ εἰς τὴν ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων στοιχείων διὰ τὴν τοιαύτην τῶν τέκνων ἀγωγὴν.

Ἐπιμένομεν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης θρησκευτικῆς μορφώσεως αὐτῆς αὐτῆς τῆς οἰκογενείας, ἵνα δυναθῇ καὶ αὕτη νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῶν τέκνων τῆς.

Πρὸς τοῦτο συνιστῶνται διαλέξεις, ὁργανώσεις Κυριακῶν σχολείων χάριν τῶν γονέων, μαθήματα δι' ἑλληνογραφίας, εἰδικαὶ δημοσιεύσεις καὶ ἰδιαιτέρως ἐκδόσεις ἐγχειριδίου θρησκευτικῆς παιδαγωγῆς πρὸς χρῆσιν τῶν γονέων—, δράσεις ὁργανούμεναι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἢ ὑπὸ τῶν θρησκευτικῶν ὁργανώσεων.

Ὅπου ἔνεκα λόγων οικονομικῶν ἢ ἐξ ἀδιαφορίας τῆς οἰκογενείας δὲν εἶνε δυνατόν διὰ τῶν μέσων τούτων νὰ δοθῇ εἰς τοὺς παῖδας ἡ ἀπαιτούμενη θρησκευτικὴ ἐκπαίδευσις, ἐνδείκνυται ὅπως προσελκυσθῶσιν οὗτοι εἰς τὰ Κυριακὰ σχολεῖα, εἰς παιδικοὺς συλλόγους, εἰς θερινὰς κατασκηνώσεις κλπ. ἐπιχειρούμενα ἐν τῷ πνεύματι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ε'.

Τὸ Συνέδριον ἔλαβε γνώσιν τῆς αἰτήσεως τῆς Χ.Α.Ν. Ἀθηνῶν πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περὶ τῆς καθιερώσεως ἐορτῆς εἰδικῆς διὰ τὴν νεολαίαν εἰς ἀνάμνησιν τῆς εἰς τὸν Νεὸν εἰσόδου τοῦ Ἱ. Χριστοῦ ἐν ἡλικίᾳ 12 ἐτῶν. Ὑποστηρίζει τὴν σκέψιν ταύτην καὶ ἐλπίζει ὅτι θὰ γίνῃ αὕτη ἀποδεκτὴ ὑπὸ πασῶν τῶν ἐπὶ μέρους ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

στ'.

Διαπιστοῦντες τὴν ἔλλειψιν βιβλίων ἀπευθυνομένων πρὸς τὴν νεολαίαν ἐκ τῆς ἐπόψεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, συνιστῶμεν τῇ ἐγκρίσει τῆς Ἐκκλησίας ἔκδοσιν: 1) ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων πρὸς χρῆσιν τῶν παιδῶν, ἐκτὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀκολουθιῶν, 2) βιβλίων προσευχῶν διὰ τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν τῆς νεολαίας περιλαμβανόντων καὶ εὐχὰς λειτουργικὰς, 3) βιβλίων διαφωτισόντων τοὺς νέους ἐπὶ τῆς στάσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐναντι τῶν προβλημάτων τῆς ἐποχῆς.

ζ'.

Παρατηρούντες ὅτι τὸ Συνέδριον τῆς Θ)νίκης μᾶλλον ἔδειξε τὴν ἀξίαν τῆς ἀνταλλαγῆς σκέψεων καὶ τῆς ἀκόμοινοῦ μελέτης τῶν προβλημάτων τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς τῆς νεολαίας καὶ ἀναγνωρίζοντας ὅτι τὸ Συνέδριον ἔκαμεν ἀπλῶς τὴν ἐναρξιν τῆς μελέτης τῶν προβλημάτων τούτων ἀνεπαρκῶς ἀπαιτοῦσι σταθερὰν καὶ ἐπιμένον προσοχήν, συνιστῶμεν ὅπως ἐν ἐκάστῳ χώρῳ σχηματισθῶσιν ἐθνικαὶ ὁμάδες διὰ τὴν μελέτην τῶν ζητημάτων τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς τῇ συμμετοχῇ ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων ἐν τῇ χώρᾳ ὁργανώσεων τῆς νεολαίας ὅσαι ἐργάζονται ἐν ὀρθοδόξῳ πνεύματι.

Μέχρις οὐ ὀριστικῶς λυθῇ τὸ ζήτημα τῶν διεθνῶν

σχέσεων μεταξὺ τῶν διαφόρων τούτων ἐθνικῶν ὁμάδων, παρακαλοῦμεν τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Νεολαίας τοῦ Συμβουλίου τοῦ Πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ («Ζωὴ καὶ Ἔργασία») τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ὁποῦ ὁργανώθη τὸ Συνέδριον τοῦτο, ὅπως εὐαρεστηθῇ νὰ ἐνεργήσῃ ὡς διεθνὲς κέντρον μεταξὺ τῶν ἐπὶ μέρους ἐθνικῶν ὡς εἴρηται ὁμάδων.

Κα' ταῦτα μὲν εἶναι τὰ πορίσματα τοῦ Συνεδρίου ἢ ὁλοσχερῆς ὅμως αὐτῶν ἐφαρμογὴ ἐξαρκῶνται ὅχι ἀπλῶς ἐκ τῆς ἐπισήμου πρωτοβουλίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχόντων, ἀλλ' ἐκ τῆς συνεργασίας κινήσεως τῶν ἰδιομάτων κα' τῶν προσώπων ἀνεκδιαφέρονται διὰ τὰ ἐν αὐτοῖς περιεχόμενα ζητήματα, περὶ ἧς ὁμιλεῖ ἡ τελευταία τῶν πορισμάτων παράγραφος. Ἡ παράγραφος αὕτη, ὀφειλομένη εἰς τὴν εἰσήγησιν Ἑλληνικοῦ ἀντιπροσώπου, ἀναποκρίνεται πλήρως εἰς μίαν ἐξαιρετικῶς ἐπιβίβουσαν ἀνάγκην τῆς ἡμετέρας πραγματικότητος. Ἀλλὰ περὶ τούτου εἰδικώτερον θ' ἀσχοληθῶμεν προσεχῶς.

Ποσεβύτερος

ΕΜΜ. Γ. ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΣ

Διευθυντῆς τοῦ Ἐκκλησιαστ. Ὁργανοτροφείου Βουλιαγμένης

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τί κοινόν...;

Ὁ Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτος, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ νέον σφάλμα» σχολιάζων ἐν τῷ «Messager d' Athènes» τὴν ἀπόφασιν τοῦ Βατικανοῦ νὰ συγκροτήσῃ τὸ προσεχὲς «Συνέδριον τῆς Εὐχαριστίας» ἐν Ρόδῳ, χαρακτηρίζει αὐτὴν ὡς μίαν ἐπιπέδειξιν τῆς κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ καταβαλλομένης προσπάθειας νὰ πείσῃ τὸν κόσμον ὅτι ἡ Ἁγία Ἐδρα δὲν εἶναι ἀλάθητος, ἀφοῦ περιπίπτει ἐπανελημμένως εἰς κολοσσιαία σφάλματα, ὁποῖον τὸ τελευταῖον. Διότι, πράγματι, τί ζητεῖ καὶ τί θέλει ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία μὲ τὰς τοιαύτας ἐπιδεικτικὰς καὶ πομπώδεις τῆς ἐμφανίσεις ἐν νήσῳ τῆς ὁποίας πάντες σχεδὸν οἱ κάτοικοι εἶναι ὀρθοδόξοι; Τί κοινόν ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ρόδου; Ἡ ὑπέροφρος αὕτη Ἐκκλησία δὲν πιστεύομεν νὰ φρονῇ σοβαρῶς, ὅτι διὰ διορισμοῦ ἐνὸς ἀρχιεπισκόπου λατίνου ἐπὶ ἀνυπάρκτου ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ νήσῳ ποιμνίου, πολλῶ δ' ἤττον διὰ μιᾶς ἀτελευτήτου παρελάσεως καρδιωαλίω προ τῆς περιεργείας τῶν ὀρθοδόξων νησιωτῶν, κατορθοῖ τι καὶ ἐλαχίστου ἀξίου λόγου ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια ἐπιδιώκει. Ἀνεκὰθεν θωπεύουσα σκοποῦς κοσμικοὺς καὶ πολὺ ἀνθρώπινους, κατορθώνει μόνον νὰ εὐρύνη τὸ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας χάσμα καὶ νὰ δυσχεραίνῃ ἐπὶ μᾶλλον τὴν πραγμάτωσιν τῆς εὐχῆς τῆς γνησίας

Ἐκκλησίας «ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», ἂν μὴ καὶ νὰ καθιστᾷ αὐτὴν τελείως ἀδύνατον.

Ὁ Συναϊτικὸς κώδικξ.

Ἀνεγνώμεν εἶδησιν ἀναφέρονσαν ὅτι ὁ ἐν Helsingfors τῆς Φιλλανδίας καθηγητῆς κ. Hjelt τῆ ὑποστηρίζει τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἐδημοσίευσεν πανομοιότυπον τοῦ κειμένου τῶν Εὐαγγελίων τοῦ Συναϊτικοῦ κώδικος, τοῦ ἀνακαλυφθέντος μὲν τῷ 1829, ἀπειλούμενον δ' ὑπὸ καταστροφῆς. Τὸ πρᾶγμα φαίνεται περιέργου, διότι ὁ Συναϊτικὸς κώδικξ εὕρηται ἀποτεθειμένος ἐν τῇ δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ τῆς Πेत्रουπόλεως, ἐνῶ δὲ οὐδαμῶθεν ἐγνώσθη τι περὶ ἐπιχειμένης καταστροφῆς τοῦ ἀνεκτιμήτου τούτου μνημείου, δύσκολον εἶνε ἐξ ἄλλου νὰ νοηθῇ ἡ ἐπέμβασις τοῦ πρωθιεράρχου Ἀλεξανδρείας καθ' ὃν τρόπον ἀναφέρει ἡ εἶδησις.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν πρωίαν τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἀπεβίωσεν ὄλωσ αἰφνιδίως ἐκ καρδιακῆς στηθάγχης ὁ Μητροπολίτης Ἰκαρίας Νεόφυτος Κοτζαμανίδης. Γεννηθεὶς ὁ ἀειμνήτος ἐν Ἀλατσατοῖς τῆς Ἐπαρχίας Κρήνης κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1862 ἐξεπαιδεύθη ἐν ΚΠόλει φοιτήσας εἰς τὴν Μ. τοῦ Γένους Σχολὴν καὶ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης, ἐξ ἧς ἀποφοίτησε τῷ 1887. Διορισθεὶς Ἀρχιδιάκονος τῆς Μητροπόλεως Σμύρνης, προήχθη τῷ 1897 εἰς Ἐπίσκοπον Μοσχονησίων. Κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1903 ἐξελέγη Μητροπολίτης Βάρνης, ἀλλ' ἔνεκα τῶν ἀνθελληνικῶν κινήσεων τῶν Βουλγάρων ἀπεμακρύνθη τῆς ἑδρας αὐτοῦ. Κατὰ Μάϊου τοῦ 1909 ἐξελέγη Μητροπολίτης Παρραμυθίας καὶ Φιλιατῶν, εἶτα δὲ μετετέθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Σουφλίου τῷ 1924 καὶ τῷ 1926 εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἰκαρίας. Τῆς κηδείας αὐτοῦ γενομένης τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐν συρροῇ ἀπείρου πλήθους προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου μεταβάς εἰς Ἰκαρίαν.

Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς τρεῖς τακτικὰς συνεδρίας κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην, ἀρχοληθῆσα περὶ διοικητικὰ ζητήματα, ἀνέβλε δε τὰς δι' αὐτὴν ὀρισθείσας δίκας, ἔνεκα ἀσθενείας ἐνός τῶν συνέδρων.

Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Πέμπτης ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος μετὰ λύπη ἔλαβε γνῶσιν, ἐξ ἀνακοινώσεως τοῦ Μακ. Προέδρου, τοῦ θανάτου τοῦ Μητροπολίτου Ἰκαρίας κυροῦ Νεοφύτου, κατελθούσα δὲ μετὰ τὴν συνεδρίαν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ ἁγ. Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου ἐτέλεσε τρισάγιον.

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτηλεγράφησε πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἀναγγείλας τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἰκαρίας.

Ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡ Μητρόπολις Ἰκαρίας καθηγήθη, συμφώνως τῷ νόμῳ, συγχωνευθεῖσα μετὰ τῆς Μητροπόλεως Σάμου.

—Παρεπιδημεῖ ἐν Ἀθήναις ἐπ' ἀδείᾳ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λακεδαιμόνος καὶ Μονεμβασίας κ. Γερμανός.

—Τῆς τελευταίας συνεδριάσεως τοῦ Σαββάτου 17ης τρέχοντος προήδρευσε τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Κ.Α.Ε. ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, παρευρέθη δὲ καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Παπανδρέου. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ὁ Διευθυντῆς τοῦ Γραμμοῦ Συντάξεων Ἑφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος ἀνέπτυξε τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ μέχρι τοῦδε ἐπιτελεσθέντος ἔργου καὶ ὑπέβαλε καὶ προϋπολογισμὸν ὅστις καὶ κατ' ἀρχὴν ἐνεκρίθη. Τὰ ἀποθεματικά τοῦ Τ.Κ.Α.Ε. ἀνῆλθον εἰς 2,500,000 δρχ. παρ' ὅλας τὰς δαπάναις ἐγκαταστάσεως καὶ τὰς ἀπαραιτήτους ἐκτάκτους δαπάναις λειτουργίας τοῦ Ταμείου.

—Ὁ Σ. Μητροπολίτης Ἀκαρνανίας ἐγνώρισε τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου π. ἔτ. ἤρξατο ἡ λειτουργία Προπαρασκευαστικῆς Σχολῆς ἐν τῇ Μητροπόλει αὐτοῦ.

—Παραστάτης ἀνάγκης λήψεως μέτρων ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κατὰ τῶν ἐν τῷ κράτει Οὐνιτῶν ἱερέων πρὸς ἀποβολὴν τῆς κληρικῆς αὐτῶν περιβολῆς, μεταχειριζομένων διὰ προπαγανδιστικὰ σκοποῦς τὴν αὐτὴν κατὰ πάντα περιβολὴν πρὸς τὴν ταῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Κλήρου, ἀπεφασίσθη ὅπως καθορισθῇ καὶ περιγραφῆ σαφῶς καὶ λεπτομερῶς ἡ περιβολὴ αὕτη ὅθεν κατόπιν συνεννοήσασιν μετὰ τοῦ Ὑπουργείου διὰ τοῦ Ἀ. Γραμματέως τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου, ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος αὐτῆς ἀπέστειλεν ἐμπεριστατωμένου ἐγγράφου πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον, ἐν ᾧ ἐγγράφῳ περιγράφεται λεπτομερῶς ἡ τε συνήθης περιβολὴ τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Κλήρου καὶ ἡ ἐπ' Ἐκκλησίας ἐν χρήσει τοιαύτη, συναποτιθείας καὶ φωτογραφίας σχετικὰς, ἵνα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς περιγραφῆς ταύτης ἀπαγορευθῇ εἰς πάντα οἰουδήποτε νὰ χρησιμοποιῶ ὅμοιαν περιβολὴν καὶ δὴ ὅταν διὰ ταύτης ἐπιδιώκεται πᾶσι πλάνησι τοῦ λαοῦ καὶ προσηλυτισμός, ὡς τοῦτο πράττουσιν οἱ ἐν Ἑλλάδι πρὸ μικροῦ ἐγκατασταθέντες Οὐνίται. Τὸ δὲ Ὑπουργεῖον ἐξέδωκε σχετικὸν διάταγμα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω καθορίζον τὴν ἐπίσημον περιβολὴν τοῦ Ὀρθοδόξου Κλήρου.

—Ὁ Σ. Μητροπολίτης Ἄρτης ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι σύμβουλος τῆς Ἱ. Μονῆς «Κατω Παρραμυθίας» διαρίσθη ὁ Ἱερομ. Ἀρσένιος Φιλέκης.

—Ὁ Σ. Μητροπολίτης Τρίκκης ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι ὁ Χριστιφῶρος Μιη: ἀνεγράβη ὡς ἀδελφός τῆς Μονῆς Βρασσαί, ἀλλὰ δὲ διαρίσθη καὶ Ἡ γούμενος αὐτῆς.

—Ὁ Σ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης εἰς ἀπάντησιν σχετικοῦ ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐδήλωσεν αὐτῇ ὅτι δέχεται νὰ περιελθῶσιν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν διοίκησιν τοῦ Σ. Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ τὰ χωρία: 1) Δρυμός, (Δρυμικλαβ), 2) Δητῆ (Λειβαδί), 3) Δαϊνὰ, 4) Μελισσοχώριον (Μπαλτζα), 5) Πετρωτό, 6) Μονόβλαβε, 7) Μπελό, 8) Ν Σάρτα (Ἄνω Βολοβόν) καὶ 9) Κάτω Βολοβόν, ἐτι δὲ εἰς τὸν Σ. Μητροπολίτην Κασσανδρείας τὰ μέχρι τοῦδε ὑπ' αὐτοῦ

διοικούμενα χωρία. Ἀπεφασίσθη δὲ ἵνα ἀνακουωθῶσι τοῖς ὡς ἄνω Ἱεράρχαις τὰ δέοντα.

— Κατόπιν ἐγγράφου τοῦ Σ. Μητροπολίτου Τριφυλλίας, παραπονεμένου ὅτι αἱ ἐπιτόπιοι Ταχυδρομικαὶ Ἀρχαὶ ἀρνοῦνται νὰ δεχθῶσι ἀτελῶς ἐγγραφα Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν πρὸς τὴν Μητρόπολιν καὶ τὰνάπαλιν, ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου νὰ ἐρωτηθῆ σχετικῶς τὸ Ὑπουργεῖον.

— Ὁ Σ. Μητροπολίτης Ἡλείας γνωρίζει τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὸν διορισμὸν τοῦ Ἱεροδιακόνου Καλλινίκου Περισκάνου ὡς Ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Βλαχερνῶν ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Γερβαίου Καλεματσίου, ὡς συμβούλου δὲ τοῦ Βαρθολομαίου Ἀγγαλάτου.

— Ἀνεκοινώθη τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὑπὸ τοῦ Μ.κ. Πρωτέρου ἐγγράφου τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου, ἀποστέλλοντος ἀντίγραφον ἐπιστολῆς τοῦ Σ. Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἐν Λίμνῃ Συνεδρίου καὶ τὸν σχηματισμὸν κοινῆς Ἐπιτροπῆς ἐξ Ἀγγλικανῶν καὶ Ὁρθόδοξων, πρὸς μελέτην τοῦ ἔργου τῆς προσεγγίσεως καὶ ἐνωσεως τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου, καὶ παρικαλοῦντος ὅπως καὶ ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία ὀρίσῃ τὸν ἀντιπρόσωπον αὐτῆς, γνωρίζουσα αὐτῷ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀπεφασίσθη δὲ κατ' ἀρχὴν ν' ἀποσταλῆ τοιοῦτος, μέλλον νὰ ὀρίσθῃ εἰς προσεχῆ συνεδρίαν αὐτῆς.

— Ὡσαύτως ἀνεκοινώθη ἐγγράφον τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων γνωρίζοντος ὅτι διὰ Διατάγματος ἐπεκυρώθη ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3465 π. ἔτ. Συνδικτικῆς ἀποφάσεως γενομένη ἐγκατάστασις τοῦ τέως Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπαμείας κ. Βασιλείου εἰς τὴν χηρεύουσαν Ἱ. Μητρόπολιν Σιδηροκάστρου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΡΟΛΩΩΣ

Ἡ Α. Θ. Π. ἐν τῷ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων συγχαρητικῷ τηλεγραφίῳ πρὸς τὸν τοποτηρητὴν τοῦ Ἀντιοχικοῦ Θρόνου ἐπελήφθη τῆς εὐκαιρίας ὅπως ποιησῆται «ἀδύτις θερμωτάτην ἔκκλησιν ὅπως ἐπισπευσθῆ ἡ τακτικὴ ἐκλογή κανονικοῦ Πατριάρχου».

— Κατὰ τὰς ἐξ Ἁγίου Ὁρους ἡμετέρας πληροφορίας, ἡ Ἀθωνιάς Σχολὴ ἐπανδρυσθεῖσα ἐγκατεστάθη εἰς τὸ λεγόμενον Σεράγιον, ἧτοι τὴν ρωσικὴν σκήτην τοῦ ἁγ. Ἀνδρέου. Ὁ Κανονισμὸς τῆς σχολῆς ἐξεπονήθη ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Πρωτάτου Ἀρχιμ. Εὐλόγιου, ὁμοιάζει δὲ πρὸς τὸν τῆς Χάλκης μετὰ τινῶν σημαντικῶν παραλλαγῶν, καὶ προβλέπει δύναμιν ἐξ 80 μαθητῶν. Ἦδη οἱ προσληφθέντες ἀνέρχονται εἰς 40. Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει πάντα τὰ μαθήματα τοῦ κλασικοῦ γυμνασίου, πάντα τὰ ἀνώτερα θεολογικὰ μαθήματα τοῦ τύπου τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, πρὸς δὲ καὶ Παλαιογραφίαν, Βιβλιονομίαν, Γεωπονίαν, Δασονομίαν, Ἀμπελοργίαν, Ἐλαικομίαν, Μελισσοκομίαν, Ἀγιογραφίαν, Ἐυλογητικὴν καὶ Καλλιγραφίαν. Ὁ κύκλος τῶν μαθημάτων εἶνε ὀκταετής. Ἐφέτος ἡ σχολὴ ἔχει 4 τάξεις καὶ 8 καθηγητὰς, παντὰς λαϊκοῦς, πλὴν τοῦ τῆς ἐκκλησ. μουσικῆς, ἀποσταλέντας ἐκεῖσε ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡ σχολὴ τελεῖ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ διαπρεποῦς Ἀγιορεί-

του Ἀρχιμανδρίτου Ἀθανασίου Παντοκρατορινοῦ. Πλὴν τῶν μοναχῶν καὶ τῶν δοκίμων ὑπὸ τῆς σχολῆς προσελήφθησαν καὶ ἔξωθεν ὄρφανὰ καὶ τέκνα ἱερέων ἡλικίας οὐχὶ κατωτέρας τῶν 15 ἐτῶν. Τὰ ἐγκαίνια τῆς σχολῆς ἐγένοντο πανηγυρικῶς ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἀντιπροσώπων τῶν μονῶν, τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἁγ. Ὁρους καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχῶν. Το Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης ἀντεπροσωπεύθη διὰ τοῦ ἐκ τῶν καθηγητῶν του κ. Ἰω. Παπαδοπούλου, ὅστις καὶ ἐξεφώνησε τὸν κατάλληλον τῇ περιστάσει λόγον, ἀφοῦ πρότερον ὁ Γέρον Εὐλόγιος ἐξέθηκε τὸ ἱστορικὸν τῆς Σχολῆς, ὃ δὲ Σχολάρχης ἀνέπτυξε τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων καὶ τὸν ἐσωτερικὸν τῆς σχολῆς ὀργανισμὸν. Τὸν Ἀγιασμὸν ἐτέλεσεν ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Μελιτουπόλεως. Ἡ Ἱ. Κοινότης ἀπεκτῆσεν ἤδη καὶ τυπογραφεῖον, ὅσονούπω δ' ἐκδοθήσεται ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ περιοδικὸν τοῦ Ἁγ. Ὁρους.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Σερβίας ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγ. Ἀλεξάνδρου Νέβοκη ἀνεγερθέντος.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὁ εἰδικῶς περὶ τὴν χειρόγραφον καὶ ἀνέκδοτον ἱστοριογραφίαν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἀσχολούμενος καὶ ἀφθονώτατον ἐκ τῶν βιβλιοθηκῶν συλλέξας ὕλικὸν σεβ. μητροπολίτης πρ. Δεοντοπόλεως κ. Σωφρόνιος ἀγγέλλει τὴν προσεχῆ ἐκδοσιν τοῦ πολυτιμοτάτου ὑμνολογικοῦ πλοῦτου εἰς 20 τόμους, ἐν τῇ ἀγγελίᾳ δὲ τῆς ἐκδόσεως τῆς σπουδαίας ταύτης σειρᾶς ἐκφράζει τὴν πεποιθήσιν ὅτι «καὶ ἡ πολιτεία καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ κληρὸς καὶ ὁ λαὸς καὶ ἡ Ἀκαδημία καὶ τὰ ἡμέτερα Πανεπιστήμια, κατανοοῦντα τὴν μεγίστην τῶν μνημείων τούτων φιλολογικὴν ἀξίαν, θὰ φανῶσιν ἀρωγοὶ εἰς τὴν πολυδάπανον ταύτην τοῦ μνημειώδους ἔργου ἐκδοσιν, τοῦ ὁποίου τὸ πρῶτον τεῦχος ἐντὸς ὀλίγου κυκλοφορεῖ, τῇ εὐλογίᾳ καὶ ἐγκρίσει τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας» Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν τῇ σφαιρᾷ τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν τὰ ποιητικὰ ἀγιολογικὰ μνημεῖα δὲν ἠξιώθησαν ἐπι τῆς δεούσης ἐρευνῆς: καὶ τῆς συστηματικῆς ἐξετάσεως, τὰ δὲ ψιχία τῆς πλουσίας ταύτης πνευματικῆς τῶν ἡμετέρων προγόνων τραπέζης, ἅτινα ἐφερέ ποτε εἰς φῶς ὁ Καρδινάλιος Πίττα καὶ τινες τῶν βυζαντινολόγων, εἶναι μόνον σταγόνες ἐν τῷ ποιητικῷ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὠκεανῷ, εἶναι προφανῆς ἡ σπουδαιότης τῆς ἀγγελλομένης ἐκδόσεως, ὡς καὶ ἡ ὑποχρέωσις τῶν ἀρμοδιῶν πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς.

Ἁγίου Ἀθουστίνου Αἰ Ἐξομολογήσεις. Μετάφρασις ἐκ τοῦ λατινικοῦ ὑπὸ Ἀνδρέου Δαλεζίου, Δρος Πανεπιστημίου τῆς Γένης. Τεῦχος πρῶτον. Αθήναι 1930.—Τὸ πασίγνωστον κλασικὸν ἔργον τοῦ μακαρίου Ἀθουστίνου ἔχει ἤδη μεταφρασθῆ εἰς πάσας τὰς γλώσσας, μόνον δ' εἰς τὴν ἑλληνικὴν καθεμὲν ἀμετάφραστον. Διὰ τῆς μεταφράσεως ταύτης, συμπεσοῦσης πρὸς τὸν ἑορτασμὸν τῆς συμπληρώσεως 1500 ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ διασώμου ἱεράρχου, τὸ θαυμάσιον βιβλίον παρέχεται ἐντούφηνῳ καὶ εἰς πάντα μὲν Ἑλληνα, μάλιστα δ' ὅμως εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν, ἧτις θὰ εὖρη ἐν τῇ ἀναγνώσει του πλουσιωτάτην τροφήν διὰ τὴν ψυχὴν, καὶ τόνωσιν τῶν εὐγενεστέρων τῆς συναισθημάτων. Τὸ ἔργον εἶναι λίαν εὐπρόσπορον ἀπὸ ἐπόψεως ἐκδοτικῆς, θὰ συμπληρωθῆ δὲ διὰ τῆς προσεχούς ἐκδόσεως καὶ τοῦ Β' τεύχους.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΧΡΗΣΕΩΣ 1930

ΔΑΠΑΝΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΣΒΕΣΕΙΣ

Βιοτεχνικόν Τμήμα	Δρ.	69.113.26
Εΐδη Έκπαιδευτηρίου	>	15.527.50
Καύσιμος Ύλη	>	5.460.—
Έντυπα	>	3.875.—
Φωτισμός	>	7.039.—
Φάρμακα	>	3.658.—
Γρόφιμα	>	392.110.95
Μισθοί	>	62.276.80
Γενικά Έξοδα	>	11.251.—
Έξοδα Συγκοινωνίας	>	13.186.—
Δρ.		583.497.50

ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ

Εισφοραί	Δρ.	499.693.20
Ένοίκια	>	64.850.—
Τροφεία	>	900.—
Τόκοι	>	3.824.—
Ναός Όρφανοτροφείου	>	2.757.35
Εισπράξεις Ναού Αγίου Βασιλείου	>	6.277.30
Σύνολον Εισπραχθέντων	>	578.301.85
Υπόλοιπον Καλυφθέν έξ τής Περουσίας του Ίδρύματος	>	5.195.65
Δρ.		583.497.50

Έν Αθήναις τή 10 Ίανουαρίου 1931

Ο Λογιστής

Ίωάν. Άντωνίου

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΔΗΜΟΠΡΑΞΙΑΙ

104 Το τοπικόν Συμβούλιον Φωκίδος προκηρτέει δι' εκτίθεται εις πλειοδοτικήν δημοπρασίαν ή υλοτομία τών δασών τής 'Ι. Μονής Βαρνακόβης επί τή βάσει του διαχειριστικού πίνακος έγκριθέντος υπό του διευθυντού τών δασών δι' έν έτος τά περιλαμβανόμενα εις τά στοιχεία Α.Β.Γ. και Δ. συμφώνως προς τούς όρους τής υπ' αριθ. 339 διακηρύξεως τής άνω 'Ι. Μονής. Έλάχιστος όρος προσφοράς όρίζεται δι' έκαστον κιβ μέτρον ξυλείας δρ. 100. δι' έκάστην οκάν ξυλανθράκων λιπιά 40. ή δημοπρασία γειρήσεται τήν 8ην Φεβρουαρίου 1931 έν Εύπαλιφ Δωριδος και άφ' ώρας 10—12 π.μ ένώπιον τών άρμοδίων άρχών. Ο Πρόεδρος του τοπικού Συμβουλίου Φωκίδος τ' Αρχιμ. Δαναίας Μάνος.

105 Το τοπικόν Συμβούλιον τής Ο.Δ.Ε.Π τής Ίεράς Μητροπόλεως Ναυπακτίας και Εδρυτανίας προκηρτέει δι' εκτίθεται εις πλειοδοτικήν δημοπρασίαν μονοετούς ανοικιάσεως τό έν τή περιφέρεια του χωρίου Νεοχωρίου Χειμερινοθεριών λιβαδιον τής Ίεράς 'Ι. Τατάρνης, καλούμενον Χουτένις υπό τό γνωστά αυτό όρια και μετά τό δικαιώματος τής καλλιέργειας τών έν αύτφ κτημάτων άρχομένης τής ανοικιάσεως από τής 3ο Σ)βρίου έ. έ. ληγούσης τήν 3ο Σ)βριον 1931 υπό τούς όρους τής υπ' αριθ. 178 προκηρύξεως ήμών ών δύνανται να λάβωσι γινώσιν οι βουλόμενοι έν τοις γραφείοις τής Ίεράς Μητροπόλεως Ναυπακτίας και Εδρυτανίας τής Ίεράς Μονής Τατάρνης, και εις τό έν Καρπενησίφ Ύπο)μα τής Έθνικής Τραπεζης. Η δημοπρασία ενεργηθήσεται έν Κερασοχωρίω τήν 28 Δεκεμβριου 1930 ήμέραν Κυριακήν και ώραν 10. π. μ. μέχρι τής 12ης μεσημβρίας ένώπιον του Ειρηνοδίκου Άγραίων, του αντιπροσώπου του έν Καρπενησίφ Ύπο)ματος τής Έθνικής Τραπεζης και του αντιπροσώπου του (Ύγουμ) λίου τής Ίεράς Μονής Τατάρνης. Ως τελευταίος όρος προσφοράς όρίζεται τό ποσόν τών 25000 δραχμών. Έν Ναυπάκτω τή 13 Δεκεμβρίου 1930. Ο Πρόεδρος του τοπικού Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π Οίκον. Χαρ. Αελούδας.

106 Αιτήσει του Ύγουγενοσυμβουλίου τής έν Κυνουριά Ίεράς Μονής Έλώνης τό τοπικόν Συμβούλιον του ΟΔΕΠ εκθέτει εις πλειοδοτικήν δημοπρασίαν εκποίησης 158 αιγίδια, 52 τράγους, 200 έρίφια περισυνής έσοδείας και 140 πρόβατα τής Ίεράς Μονής Έλώνης και τά εκ τής έφστεινής έσοδείας παραχθησόμενα έρίφια και άμνοūs αυ-

τής. Η δημοπρασία ενεργηθήσεται ένώπιον Έπιτροπής αποτελουμένης εκ του Ειρηνοδίκου Πρωσιών, ή του αναπληρωτού αυτού και του Αντιπροσώπου του Ύγουμειοσυμβουλίου. Τής έπιτροπής ταύτης συμμετέχει και Αντιπρόσωπος του οικείου ύπ)τος τής Έθνικής Τραπεζης, εκτός εάν ούτος καιπερ έγκαιρως προσκληθής δεν ήθελε προσέλθη όπότε ή δημοπρασία διεξάγεται εκκύρως ένώπιον τών λοιπών μελών τής Έπιτροπής. Η δημοπρασία ενεργηθήσεται τή 1 Φεβρουαρίου έ. έ. (1931) ώρα 10—12 τής μεσημβρίας έν Λεωνιδίω και έν τφ συνήθει τόπω τω δημοπρασιών με έλάχιστον όριον προσφοράς διά τά αιγίδια δραχμάς διακοσίας (200) δι' έκαστον, διά τούς τράγους δρχμ. 400. δι' έκαστον, διά τά έρίφια δρχμ. 150 δι' έκαστον, διά τά πρόβατα δρχμ. 300 δι' έκαστον και διά τά έρίφια και άμνοūs έφστεινής έσοδείας δραχμάς 100 δι' έκαστον και υπό τούς όρους τής υπό τήν αύτην χρονολογίαν σχετικής συγγραφής δρων τής προκειμένης πωλήσεως ή, δύνανται να λάβωσι γινώσιν οι βουλόμενοι έν τφ γραφείω του κ. Ειρηνοδίκου. Έν Τριπολει τή 12 Ίανουαρίου 1931. Αποφάσει του τοπικού Συμβουλίου του Ο.Δ.Ε.Π. 6 Προδρέων Μάνεσης.

107 Το τοπικόν Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τής 'Ι. Μητροπόλεως Μυτιλήνης διακηρτέει δι' εκτίθην εις πλειοδοτικήν δημοπρασίαν ύπαν τό ποιμνιον τής 'Ι. Μονής Πυθαρίου αποτελούμενον έξ 115 προβάτων και είκοσι περιαιών άρνίων. Η δημοπρασία ενεργηθήσεται έν Πρεσφ τήν μεταπροσεχή Κυρια ήν 25 τρέχοντος και ώραν 10-12 π.μ ένώπιον τής άρμοδίας έπιτροπής συμφώνως προς τούς όρους τής διακηρύξεως ών οι βουλόμενοι δύνανται να λάβουν γινώσιν προσερχόμενοι εις τά γραφεία τής 'Ι. Μητροπόλεως, τής 'Ι. Μονής Ύψηλοδ και τής Κοινότητος Έρασού. Έν Μυτιλήν τή 16 Ίανουαρίου 1931. Ο Πρόεδρος του τοπικού Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π τ' ο Μυτιλήνης Ίακώβος.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΡΩΜΑΝ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 80. ΕΞΩΤ. ΦΡ. 80. ΑΜΕΡ. ΔΘΑ. 8
ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΝΑΩΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΠΡΟΤΕΥΟΥΣΩΝ ΔΡΧ. 100
ΝΑΩΝ ΧΩΡΙΩΝ ΔΡΧ. 80. ΙΕΡΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 80
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30

Τύποις «Φοίνικος» Όδός Σταδίου 44, Αθήναι